

ಪೊರಕೆಯನ್ನು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ನೀರು ತಂದ ಚೆಂಬನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅವಳು ನಿಂತಳು. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಳು ಒಳಗೆ ಬಂದು ಗುಡಿಸಿ ಒರಸುವವಳು. ಮೊದಲೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಂತೆ ನಾನು ಒರಗು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಆಲಸಿಯಂತೆ ಮಲಗಿದ್ದೆ.

‘ಒಮ್ಮೆ ಗುಡಿಸಿ ಒರಸಬೇಕಲ್ಲ...’

ಅವಳು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದಳು.

‘ಗುಡಿಸಿ ಒರಸಬೇಕಲ್ಲ...’

ಅದುವೇ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಕರಿಸಿ ನಾನು ಹೇಳಿದಾಗ ಆಕೆ ನಾಚಿಕೊಂಡಳು.

‘ಒಳಗೆ ಮನುಷ್ಯರೇ ಇರುವುದು... ಹುಲಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲ...’

ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದೆ.

ಅವಳು ಒಂದು ಕಾಲನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಳಗಿಟ್ಟು ಬಾಗಿಲ ಚೌಕಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದಳು.

‘ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿನಗೆ ನಾನೆಂದರೆ ಇಷ್ಟು ಭಯವೇನು?’

ಅವಳೇನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಬಾಗಿಲಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

ಧೈರ್ಯವಹಿಸಿದೆ. ಅವಳ ಎಡಗೈ ನನ್ನ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ನೋವು, ಹೆದರಿಕೆಗಳ ಒಂದು ನೋಟ... ಒಂದು ನಿಮಿಷ! ಅವಳ ದೇಹ ನನ್ನ ಕೈಗಳೊಳಗಾಯಿತು.

ಮಾಂಸಲವಾದ ಅವಳ ಉಬ್ಬಿದ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಅದುಮುತ್ತ ಹೊಳೆಯುವ ಗಲ್ಲಗಳಿಗೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಮುಖವೊತ್ತಿದೆ.

ಆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಯಾಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು? ನಾನು ಯೋಚಿಸಿದೆ.

ಆದರೆ, ನಾನದಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಶಾಂತ ಯಾವಾಗ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

‘ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀನು ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿಯಾ?’

ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಿಲ್ಲ.

‘ಲಕ್ಷ್ಮಿ...’

ಆಕೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಏಣಿಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು ಶಬ್ದಿಸಿದುವು. ಅವಳು ಬೇಗನೆ ನನ್ನ ಹಿಡಿತ ಬಿಡಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಶಾಂತ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಬಂದು ತಲುಪಿದಳು. ಅವಳು ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿರುವುದು.

ಆನಂದಪ್ರದವಾದ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು.

ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಕ್ಕೆಸೆದು ಅವಳು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಳು.

‘ಅಣ್ಣಾ, ಮುಂದಿನ ಗುರುವಾರ ನಮ್ಮ ಆನಿವರ್ಸರಿ...’

ನನಗೆ ಅವಳ ಆನಿವರ್ಸರಿ ವಿಷಯ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

‘ಅದಕ್ಕೆ?’

‘ಡ್ರಾಮಾ, ಡಾನ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಡಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದೇನೆ...’

‘ಹೂಂ...’

ತಣ್ಣಗೆ ಹೂಂಗುಟ್ಟಿದೆ. ಅವಳಿಗದು ಹಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ.

‘ಬಿ.ಎ. ಫೇಲಾಗಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಆನಿವರ್ಸರಿಯೆಲ್ಲವೂ ಫುಲ್ಲ ಕ...’

ನನ್ನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಅವಳು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು.

ಸಿಕ್ಸ್ತ್ ಫಾರ್ಮಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದಾದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದ ಚೇಷ್ಟೆಗಳು, ಧಿಕ್ಕಾರಗಳು ಈಗಲೂ ಇವೆ.